

száz oldal. A bugyborékoló vízben a homárok az utolsókat rúgták. Valahogy oxigén is jött belőlük, ők is bugyborékolnak, halk zajcscák, mintha az utolsó lehetőséget lehelnék ki.

A természet brutális és szép. Schönheit ist kompliziert, mondta állítólag Goethe Schillernek, mielőtt szájon csókolta volna jó nevű szellemi társát. Nehéz volna megmondani, hogy a homároknak vagy a gyilkosnak jutott-e eszébe Peter Rudl, német aranyköpő mondása: Nincs megrázóbb, mint a szépség.

Ahogy mindig, a vég közeledtével a homárgyilkos igyekezett megnyugtatni a homárokat, örök életet ígért nekik – aiolival. Telt az idő, a fehér hús elvált a páncéltól, fehérborok repültek a fehér abrosz fölött, víg baráti beszélgetés zsongott a kései órákig, lassan az utolsó fények is kihunytak a szomszédos házakban, a halászok hajnalban kelnek. A homárok könnyű álmot ígértek.

*

„Édesapám fölszólította a gyerekeit, mondjanak mondatot az apjukról. Pontosabban: ha mondani kéne egy mondatot (szót, történetet), mi volna az. És hogy ez neki fontos volna, bírna némi fontossággal, de ne csináljanak belőle ügyet, vagyis ne gondoljanak a felelősségre, majd ő, édesapám, gondol rá, mire másra is volna egy édesapa, nemde. És hazudhatnak is (a gyerekei), ha úgy könnyebb, egyébként, jegyzi meg, nem könnyebb, édes mindegy, neki kell majd ezekből, akár az igazságból, akár a hazugságból, igazságot csinálnia. Azok hallgattak. Egy szót sem értettek. Édesapám segíteni próbált. Hát például, hogy meghal, és hogy akkor, hogy akkor mit mondanátok. Kár.”

Kántor Péter

IKAROSZ BUKÁSA

P. Brueghel azonos című festménye nyomán

Csak zuhant és zuhant és zuhant,
közben látta a tengert és látta a földet,
legelésző birkákat, egy földművest, egy halászt,
látta a fák leveleit külön-külön és együtt,
de őt mintha senki se látta volna, még az eget kémlelő pásztor se.
Hát hogy lehet valaki ennyire láthatatlan?

Már hogy ne lehetne? – felelte saját magának,
hiszen ő aztán igazán tudja, milyen az, mivel járhat,
ha valaki nem oda néz, ahová néznie kell,
vagy ha nem fordítja el időben a fejét,
ha nagyon belefeledkezik abba, amibe nem szabadna.

De lám elfordulnak előle még a vitorlák is a tengeren,
még a fák zöld levelei is mind egytől egyig,
míg a távolban hófehér, sziklás hegyek ragyognak,
s fülébe nem halkuló, fojtott hang zsolozsmázik.

Mintha valaki egyfolytában beszélne hozzá. De mit mond?
Vagy ez csak a mindig magát ismétlő tenger zúgása?
Egy végtelen hosszú litánia: szerelmi vallomások, eskük,
himnuszok és zsoltárok, vádiratok, panaszkönyvek,
és törvények és kiáltványok, siratók és köszöntők.
De ki tarthat mindent számon? Mindenre ki emlékszik?

Hallgatta azt a hangot. Vajon mit akarhat tőle?
Felébreszteni valamilyen álomból, vagy elaltatni őt lassan?
Hogy eleméssze a tűz, vagy hogy megfagyjon benne a vér?
Lehet, hogy régen tudta, vagy úgy képzelte, hogy tudja,
ha volt is az a hang, más volt, azt hitte, szárnyzuhogás.

Közben ő is beszélt, ő is magyarázott valamit szünet nélkül,
érvelt és fogadkozott, minthogyha bárki is hallaná,
forgott, mint hús a nyárson, két karja kifeszülve,
valamilyen közös ügyet is emlegetett, lobogott, mint a zászló.

Csak meg ne kövesedjenek apránként szájában a szavak,
mert akkor felhagy majd a beszéddel és elnémul végleg,
vagy nem hagy fel vele soha, suttog magában tovább,
mialatt zuhan át a világon mint pörgő falevél,
szépen és fölöslegesen, akár egy bukott eszme,
egyre láthatatlanabban és egyre sebesebben.

Nem hunyta be a szemét, számolt, még mindig számolt,
még messze attól, hogy valamilyen nyugvópontig érjen,
hogy végleg elmerüljön, vagy fennakadjon egy ágon,
egy véletlenül rávetett tekintet viaszcsöppjén,
egy kósa szellőn, ami magával sodorja.

Hosszú idő telt el így, a nap már lemenőben volt,
aztán egyszer csak felcsapott a víz és szétnyílt a tenger,
és aztán csönd támadt, de mintha valaki a magasban
újra kezdte volna a számolást, vagy talán abba se hagyta.